

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/188/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113202022
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8113202022.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobkyne B. M., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v M., na ul. Q. č. XX/XX, právne zastúpenej JUDr. Zdeňkou Vokálovou, advokátkou so sídlom v Prešove, na ul. Hlavnej č.61, proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom v Košiciach, na ul. Garbiarskej č. 2, právne zastúpenému JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, so sídlom v Košiciach, na ul. Boženy Němcovej č. 22, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 28.6.2013 č. k. 29C 15/2013-116 takto jednohlasne

rozhodol:

Z a m i e t a návrh na prerušenie konania.

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia vo výške 67,88 Eur a žalovaný je p o v i n n ý ju zaplatiť JUDr. Zdeňke Vokálovej, advokátke, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu v Košiciach, vydaný pod sp. zn. 2 C 1685/2012 dňa 19.1.2012. Zároveň odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku do právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 86,58 Eur.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným existoval zmluvný vzťah založený poisťovou zmluvou zo dňa 23.7.2007. Na základe žiadosti žalobkyne o zrušenie poisťovej zmluvy došlo k zániku poisťového vzťahu dňa 24.8.2011.

Poisťná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania je spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovaný ako poisťovateľ konal v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z Obchodného registra a žalobkyňa má postavenie spotrebiteľa, nakoľko uzatvorila zmluvu ako fyzická osoba. Z predloženej poisťovej zmluvy, rozhodnutia rozhodcovského súdu ani z vyjadrení účastníkov nie je zrejmé, aby žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy konala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti.

Pre spotrebiteľské zmluvy je pritom charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačení tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah takto navrhnutých zmlúv. Týka sa to aj predmetnej veci, pretože poisťná zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačenom tlačive.

Predmetom konania je žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Žaloba bola podaná v zákonom stanovenej 30 - dňovej lehote.

Podľa článku 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Podľa článku 3 ods. 3 tejto smernice, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré môžu byť považované za nekalé. Vychádzajúc z vnútroštátneho práva, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa v zmysle § 54 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa od ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Taktiež nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Občiansky zákonník obsahuje príkladný, teda nezavretý výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Tento výpočet je zo strany zákonodarcu dopĺňaný a precizovaný a v tomto výpočte s účinnosťou od 1.1.2008 je výslovne uvedená aj neprijateľná podmienka vyžadujúca od spotrebiteľa v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. To ale neznamená, aby takáto neprijateľná podmienka mala byť vyhodnotená inak u zmlúv uzatvorených pred 1.1.2008. Zmyslom a cieľom úpravy spotrebiteľského práva v Občianskom zákonníku je poskytnúť spotrebiteľom na Slovensku minimálne taký štandard ochrany, aký stanovuje smernica.

Rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, je formulovaná vo všeobecných poisťných podmienkach, konkrétne v časti XV a je súčasťou neprehľadného textu písaného malými písmenami splývajúceho s ostatnými zmluvnými podmienkami uvedenými vo všeobecných poisťných podmienkach. Podľa rozhodcovskej doložky všetky vzájomné spory a sporné nároky poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská doložka tak znemožňuje poistenému spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu alebo sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu a tým mu odoberá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Z uvedeného dôvodu rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na prílohu Smernice Rady 93/13/EHS uvedenú pod písm. q) bodu 1, v zmysle ktorého neprijateľnou zmluvou podmienkou je podmienka, ktorá bráni spotrebiteľovi v uplatňovaní práva podať žalobu alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžaduje od spotrebiteľa, aby riešil spory výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzuje prístup k dôkazom alebo ukladá mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa zmluvný vzťah riadi malo spočívať na inej zmluvnej strane. Je teda neprijateľné, aby rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok na riešenie sporov akejkoľvek spotrebiteľskej zmluvy. Zmluvná podmienka, ktorou dodávateľ vopred stanoveným obsahom rozhodcovskej doložky uložil, že všetky spory zo spotrebiteľskej zmluvy budú riešené ním zvoleným rozhodcom je v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah, teória a prax navyše označujú za faktický nerovný, nevyvážený a preto nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa priechi dobrým mravom a je absolútne neplatná.

Praktickým dôsledkom ustanovenia o rozhodcovskej doložke tak, ako je formulovaná v časti XV všeobecných poisťných podmienok bolo to, že spotrebiteľovi sa fakticky odoprela možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom, čím reálne došlo k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa.

Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy spolu so všeobecnými poisťnými podmienkami, obsahom ktorých je aj takáto doložka, reálne vopred vzdal práva na účinnú právnu ochranu a rozhodcovský rozsudok iba formálne prebral argumenty žalujúcej strany a nevyrovnal sa s inštitútmi zameranými na ochranu práv vyplývajúcich pre spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy. Na tomto fakte nič nemení skutočnosť, že v deň podpisu zmluvy zmluvné strany podpísali ako pokračovanie predtlačeneho formulára poisťných podmienok aj osobitné zmluvné dojednania odkazujúce na tú istú rozhodcovskú doložku, teda doložku uvedenú v poisťných podmienkach. Okrem toho podľa dojednanej rozhodcovskej doložky rozhodcovský súd mohol vybrať len žalovaný bez možnosti žalobcu podieľať sa na jeho kreovaní.

Vo veci sa neprijala argumentácia žalovaného o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky so žalovanou. Podľa svedkyne B. S. vypočútej v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13C15/2013, ktorej výpoveď bola oboznámená v priebehu konania, pôsobiacej ako sprostredkovateľka poistenia žalovaného do roku 2010, táto za svojho pôsobenia zo strany žalovaného nebola upozornená na zmluvné dojednanie rozhodcovskej doložky a nepamätala si, aby niektorému z klientov uviedla, že prípadné spory z poisťných zmlúv sa budú riešiť v rozhodcovskom konaní alebo aby niektorému z nich rozhodcovskú doložku nechala podpísať. B. S. bola vypočutá ako svedkyňa i v prebiehajúcom spore. V ňom uviedla, že vzhľadom na časový odstup si už konkrétne nepamätá na podrobnosti uzatvárania poisťnej zmluvy. Vo všeobecnosti ale platilo, že jej povinnosťou ako sprostredkovateľky poistenia bolo predstavenie ponuky produktov žalovaného, pričom klient si mohol podľa vlastnej potreby z tejto ponuky vybrať jemu vyhovujúci produkt. Následne došlo k vyplneniu poisťnej zmluvy, ktorú parafovali jej nadriadení. Pre prípad neplnenia si povinnosti vyplývajúcich z poisťnej zmluvy poučovala klientov, že vzniknuté nedoplatky budú vymáhané súdnou cestou.

Na základe uvedeného súd prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. rozhodcovský rozsudok zrušil a na návrh žalobkyne rozhodol o odložení jeho vykonateľnosti a to až do právoplatnosti výroku o zrušení rozhodcovského rozsudku.

Výrok o trovách odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie. Ako dôvod uviedol, že vo veci sa nedostatočne objasnil skutkový stav a vec nebola správne právne posúdená. Žalovaný už vo svojom vyjadrení označil listinný dôkaz a to záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta. Tento dôkaz vôbec nebol vyhodnotený. Žalovaný v celom doterajšom konaní rovnako ako v konaní rozhodcovskom i naďalej zotrval a zotrváva na svojej žalobe voči žalobkyni a žiada, aby súd o merite veci konal až do jej právoplatného skončenia. Podľa ustanovenia § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z., ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 písm. a/, c/ pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Vzhľadom k tomuto zneniu zákona vo výrokovej časti rozsudku mal byť uvedený i samostatný výrok o pokračovaní v ďalšom konaní. Čo sa týka rozhodcovskej doložky táto bola žalobkyni vysvetlená tretím nezávislým subjektom a následne podpísaná oboma zmluvnými stranami. Rozhodcovskú doložku je preto potrebné považovať za platný právny úkon.

Žalobkyňa navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd v zmysle zásad ustanovenia § 212 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto právnych a skutkových zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na skutočnosť, podľa ktorej účastníci v roku 2007 uzatvorili poisťnú zmluvu, pričom jej súčasťou tvoria všeobecné poisťné podmienky. Právna úprava poisťných zmlúv je v Občianskom zákonníku obsiahnutá v 8. časti.

Podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy sa za spotrebiteľské zmluvy považovali kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8. časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Základnou črtou spotrebiteľskej zmluvy podľa tohto ustanovenia je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva uzatvorená so žalobkyňou túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné poisťné podmienky, ktoré žalobkyňa ovplyvniť nemohla, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Podľa dohodnutej rozhodcovskej doložky (časť XV Všeobecných poisťných podmienok) sa všetky spory mali riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Takáto zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo všeobecných poisťných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Za právne bezvýznamné je potrebné označiť tvrdenie o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky v osobitných zmluvných dojednaniach. V týchto osobitných zmluvných dojednaniach si účastníci len opätovne dohodli povinnosť v prípade akéhokoľvek sporu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu už raz dohodnutému vo všeobecných poisťných podmienkach. Z osobitných zmluvných dojednaní nevyplýva, aby v prípade ich nepodpísania žalobkyňou mala stratiť platnosť tiež časť XV všeobecných poisťných podmienok týkajúca sa rozhodcovského konania. Preto bez ohľadu na to, či by žalobkyňa osobitné zmluvné dojednania podpísala alebo nie jej povinnosťou vyplývajúcou zo všeobecných poisťných podmienok bolo podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Takúto duplicitnú úpravu riešenia sporov vo všeobecných poisťných podmienkach a osobitných zmluvných dojednaniach nemožno označiť inak ako za zavádzajúcu a mätúcu.

V súvislosti s akoukoľvek rozhodcovskou zmluvou je potrebné dodať, že jej cieľom je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany delegovali takúto právomoc. Častokrát sa rozhodcovská zmluva vyjadrí len v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá splýva s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je predsa len význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože pri vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Keďže sa tak stane v súkromnom právnom procese požiadavka na rešpektovanie princípov súkromného práva rozhodcom vrátane princípu dobrých mravov je plne opodstatnená. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná alebo vyplýva zo štandardnej zmluvy a teda so vzťahu fakticky nerovnovážneho obavy, že slabšia strana si svoj osud v závažnej veci akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces nedokáže náležite napláňovať sú plne na mieste.

Rozhodcovskú doložku v predmetnej veci si žalobkyňa osobitne nevyjedнала, nakoľko táto splývala s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohla len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všeobecným obchodným podmienkam a teda aj rozhodcovskému konaniu vyvolanému dodávateľom.

Občiansky zákonník účinný od 1.1.2008 za neprijateľnú podmienku v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r/ považuje aj dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Na iné vyhodnotenie takejto neprijateľnej podmienky nie je dôvod ani u zmlúv uzatvorených pred 31.12.2007. Občiansky zákonník účinný do 31.12.2007 len demonštratívne menoval niektoré neprijateľné podmienky, a teda charakter neprijateľných podmienok mohli mať aj iné podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Občiansky zákonník s takýmito neprijateľnými podmienkami spôsobujúcimi značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v ust. § 53 vždy spájal sankciu neplatnosti.

Keďže ust. § 53 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka), išlo o neplatnosť absolútnu pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti. Ak teda dojednaná podmienka ukladajúca spotrebiteľovi podrobiť sa rozhodcovskému konaniu vyvolanému dodávateľom je pre jej neprijateľnosť neplatná v rozhodcovskom konaní uplatnený nárok rozhodcovským súdom vôbec nemal byť prejednávaný a rozhodnutý. Rozhodcovský súd môže totiž vec v rozhodcovskom konaní prejednať len vtedy, ak medzi zmluvnými stranami bola v súlade s ust. § 3 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov uzatvorená platná rozhodcovská zmluva o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Bez takejto platnej zmluvy majúcej buď formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov) rozhodcovskému súdu chýba základný predpoklad pre rozhodnutie sporu v rozhodcovskom konaní.

Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy žiadne informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nemohol zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, reality praktického života a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Žalovaný ničím právne významným nepreukázal, aby žalobkyni poskytol jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní.

Za dôkaz opaku sa nedá označiť ani žalovaným uvádzaný záznam o požiadavkách a potrebách klienta spísaný pri uzatváraní zmluvy. V tomto listinnom dôkaze sa nachádza iba zmienka o možnosti využitia inštitútu rozhodcovského konania bez akéhokoľvek objasnenia rozdielov medzi rozhodcovských a súdnym konaním. Hoci tento listinný dôkaz vyhodnotený nebol, táto okolnosť sama o sebe nie je dôvodom umožňujúcim zrušenie rozsudku. Platí totiž ustanovenie § 212 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Nedôvodným je i poukaz žalovaného na potrebu rozhodnúť o pokračovaní v ďalšom konaní vo výrokovvej časti rozsudku. Platí totiž ustanovenie § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 písm. a/ a c/ pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Zákonným dôsledkom úspešného popretia platnosti rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov) je pokračovanie v konaní vo veci a preto o tejto povinnosti priamo vyplývajúcej z právneho predpisu nie je potrebné rozhodovať osobitným výrokom.

Čo sa týka konania o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku toto je osobitným konaním odlišným od konania vo veci samej. Preto bez ohľadu na výsledok konania vo veci samej, žalobkyňa, ktorá mala so svojou žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku plný úspech, má i právo na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p..

Odvolačný súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 67,88 Eur. Tieto trovy pozostávajú z odmeny právnej zástupkyne žalobkyne za spísanie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 25.9.2013 vo výške 60,07 Eur (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.) a z režijného paušálu za úkon vykonaný v roku 2013 vo výške 7,81 Eur.

V priebehu odvolacieho konania žalovaný podaním zo dňa 21.10.2013 navrhol konanie prerušiť podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. až do doby právoplatného ukončenia konania vedeného pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, nakoľko v tomto konaní sa posudzuje uznesenie Najvyššieho súdu SR vydané vo veci 6Cdo1/2012. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci 6Cdo 1/2012 totiž vychádzal pri odôvodňovaní rozhodnutia aj prvostupňový súd. Nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 10.07.2013 vydaným vo veci II. ÚS 499/2012 bolo konštatované porušenie základného práva žalovaného na spravodlivý proces, a to postupom Najvyššieho súdu SR v exekučnej veci vedenej pod sp.zn. 2Cdo 5/2012. Ide pritom o takmer totožné rozhodnutie ako vo veci 6Cdo 1/2012. Vo veci vedenej pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. II. ÚS 382/2013 sa teda rieši otázka, ktorú identický senát Ústavného súdu SR prejednal v inom obdobnom konaní.

Podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Uvedené ustanovenie upravuje možnosť a nie povinnosť konanie prerušiť. Posúdenie možnosti prerušenia konania závisí od toho či v inom prebiehajúcim spore môže byť vyriešená otázka majúca vplyv pre rozhodnutie súdu. Hoci vo veci II. ÚS 382/2013 sa pred tým istým senátom Ústavného súdu SR rieši obdobný prípad ako vo veci II. ÚS 499/2012, z nálezu Ústavného súdu SR z 10.07.2013 vydaného vo veci II.ÚS 499/2012 nevyplýva, aby v ňom Ústavný súd SR vyslovoval stanovisko k platnosti alebo neplatnosti rozhodcovskej doložky. V tomto rozhodnutí sa konštatovalo porušenie práv žalovaného ak súdy vykonali určitý rozhodujúci dôkaz bez toho, aby dali žalovanému akúkoľvek možnosť sa k nemu vyjadriť.

S prihliadnutím na uvedené odvolací súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.